

Forfatter: Heiberg, Johan Ludvig

Titel: Udrag fra Poetiske Skrifter

Citation: Heiberg, Johan Ludvig: "Poetiske Skrifter", i Heiberg, Johan Ludvig: *Poetiske Skrifter*, udg. af Carl S. Petersen , 1931-32, s. IV. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heiberg_bind01-shoot-idm139833984270608/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

for udsolgt Hus, naaede det næste, »Den otte og tyvende Januar«, der efter Anmodning fra Collins Side blev skrevet til Kongens Fødselsdag i 1826, kun et Faatal af Opførelser og er ogsaa i sig selv ganske ubetydeligt. Med sin tredje Vaudeville vandt Heiberg derimod paa ny en glimrende Sejr, og dette skyldtes for en meget væsentlig Del en Oplevelse, han havde i Mellemtiden, og som blev det umiddelbare Udgangspunkt for hans nye Arbejde.

Ved en Aftenunderholdning, som den udmærkede Skuespiller Frydendahl afholdt paa Hofteatret den 12te Februar 1826, stiftede Publikum Bekendtskab med en lille litterær Nyhed: Poul Møllers »Hans og Trine, Scene i Rosenborg Have«, der udførtes af C. N. Rosenkilde og Johanne Luise Pätges, da Elev ved Balletten. Den fortræffeligt vedligeholdte naive Komik, det spillende Lune og den slaaende Naturalighed, hvormed den 13-aarige Pige og den 40-aarige Mand førte deres Samtale, gjorde, at den lille Scene modtoges med en Overgivenhed, en Latter, en Applauderen, som syntes ingen Ende at ville faa. Stærkt betaget lod Heiberg, der var til Stede, sig endnu samme Aften forestille for den unge Pige, og i Løbet af de kommende Uger skrev han »Aprilsnarrene« — »min første Kærlighedserklæring til hende«, siger han selv mange Aar senere.

Stykket kom til Opførelse den 22de April med en helt igennem fortrinlig Rollebesætning og en ligesaa udmærket Udførelse. Under de første Scener forholdt Publikum sig ganske vist noget køligt afventende, men da Jfr. Pätges som Trine Rar med uforligneligt Skælmeri havde foredraget Sangen »Der er i Himlen en Dreng saa smuk«, brød Bifal-

det løs. Munterheden øgedes ved det overraskende Talent, hvormed den lille Fremstillerinde bestod den snart efter følgende, af de Medspillende med stor komisk Kraft gennemførte Examination, og Stemningen i Teatret steg til Jubel, da Rosenkilde ved Stykkets Midte kom farende ind paa Scenen som et i Udseende og Lader sandt Pragtexemplar af en opløben, kaad københavnsk Skoledreng. Replikskiftet og Vexelsangen mellem ham og hende, de derefter Slag i Slag indtrædende lystige Situationer og Forviklinger holdt Tilskuerne uafbrudt i Aande, og da Trine traadte frem for at synge Slutningsverset, hilstes hun, hvad der den Gang var noget aldeles nyt, med stærk Applaus. Ved Tæppets Fald lød lange varige Klapsalver.

Med »Aprilsnarrene« staar den heibergske Vaudeville i Blomst. Sammenlignet med de to ældre Stykker har dette, uanset Overdrivelser og Usandsynligheder, langt stærkere Rod i Livet og Virkeligheden, langt mindre i Litteratur og Teater. Dialogen er lettere og mere naturtro; de lyrisk-erotiske Partier, der tidligere traadte i Skygge for de burlesk-satiriske, trækkes stærkere ind som Led i Handlingen, og der er over dem en varmere, mere personlig Tone, end der før havde været. At dette skyldes Forelskelsen i den lille Pige, der senere blev hans Hustru og et af de mest straalende Navne paa den danske Skueplads, vilde han selv være den sidste til at nægte.

Saaledes syntes Maalet da at være naaet. Men da den næste Vaudeville »Recensenten og Dyret«, hvis Hovedrolle var skrevet for C. N. Rosenkilde, den 22de Oktober bragtes paa Scenen, vendte Stemning